

Sabine Zett

Met illustraties van Ute Krause

Uitgeverij Holland - Haarlem

*Dit boek kan gekozen worden door
de Kinderjury 2014*

Illustraties: Ute Krause

Ontwerp omslag: Christian Keller

Typografie omslag: Ingrid Joustra

Oorpronkelijke titel: *Hugo's geniale Welt*

Voor het eerst verschenen in 2011 bij Loewe Verlag, Bindlach, Duitsland

Copyright © 2011 Sabine Zett

Vertaling: Marieke Hoogland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Nederlandse uitgave © Uitgeverij Holland - Haarlem, 2013

ISBN 9789025112301

NUR 283

Beste vriend	7
Plus en min	16
Generatie tien plus	24
Topvoetballer	35
Motivatie is alles	46
Klep dicht	56
Blut en begeerd	69
Tattoos voor de liefde	79
Een rat in een judopak	88
Podiumdier	101
Chatten met idioten	114
Wolkendans	125
Notenkraker en discipline	136
De sprookjestante	147
Met een bommetje als gevolg	160

Voor Meli en Vinc

BESTE VRIEND

Ik heb de gouden medaille! Goud! Goud! Yeah, goud! De voorzitter van de club hangt de gouden plak om mijn nek en ik steek een vuist in de lucht, terwijl het orkest een deuntje speelt. Voor mij! En voor mijn elftal natuurlijk, waarvoor ik het beslissende doelpunt gemaakt hebt. Mijn klasgenoten slaan mij vol lof op de schouder. Alle meisjes staan smachtend en zwaaiend vooraan en ik weet het zeker: ik maak ze helemaal gek! Waar is ZIJ? Daar! Ik herken haar. Mijn droomvrouw Viola uit 3a staat in het midden en ze lacht naar me. Ik zie aan haar dat ze eindelijk in de gaten heeft dat ik een grote held ben. Ik, Hugo Kotsbos heb het helemaal gemaakt. Vanavond nodig ik haar uit om een filmpje te pakken en samen een bak popcorn leeg te eten. Misschien mag ik haar hand wel vasthouden... Meteen na de huldiging vraag ik het haar. Dan zal ze mij met die groene kattenogen van haar aanstaren

en met hijgende stem 'eindelijk vraag je het, Hugo' uitbrengen.

'Hugo...' In gedachten hoor ik het haar al zeggen. Hoe goed klinkt *dat*?

'Huuugooo...'

'Hugo! Hugo! Hallo gast!

Waar zit jij met je gedachten?'

Weg is mijn mooie droom.

Bruut man.

En degene die dat op zijn geweten heeft staat voor me. Het is Nick, mijn beste vriend. Nick de Nijs, een

kop kleiner dan ik, flaporen die hij verstoppt achter zijn te lange blonde haar. Hoe ie het doet, weet ik niet maar hij ziet er elke dag uit alsof hij bij een natuurkunde-experiment onder stroom heeft gestaan. Waarschijnlijk is dat ook gewoon zo, want als je hem per ongeluk even aanraakt, krijg je altijd een schok. Probeer ik dus niet te doen, want ik heb het niet zo op rondspringende vonken – behalve als Viola in de buurt is. Maar dat is een liefdesvonk. It's magic! Yeah!

In elk geval heeft Nick hetzelfde effect op de vrouwtjes als ik. Namelijk: geen. Hij beweert dat dat komt omdat wij miskende genieën zijn. Die krijgen pas erkenning als ze ofwel stokoud zijn ofwel dood. Maar ik zou graag nog

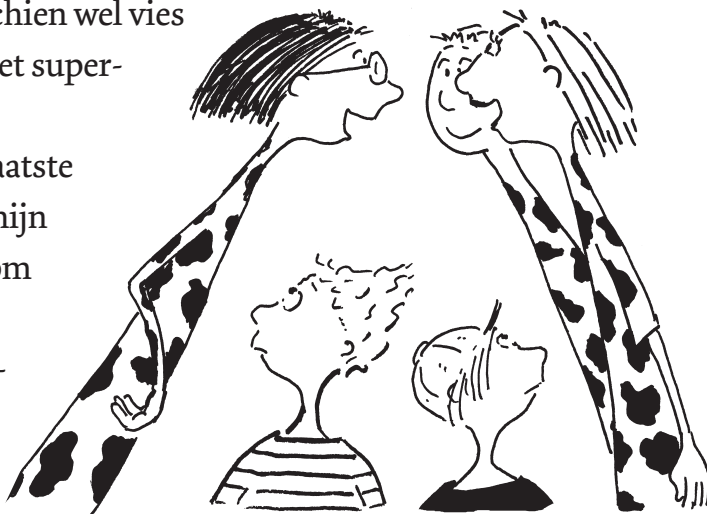
voor ik een kunstgebit en een kale kop heb een leuke meid zoenen.

‘Hé matti, watskeburt?’ Nick vindt het wel lollig om af en toe een beetje rapperstaal te gebruiken. Hij zegt dat het hem helpt om zijn lengte te compenseren.

Dat snap ik dan wel weer. Als je in de eerste zit en al die meiden een kop groter zijn dan jij, dan is dat gruwelijk. Ik bedoel maar, ze lijken wel giraffen. Als Nick ooit de kans zou krijgen er een te zoenen, dan moet hij op een kratje gaan staan om erbij te kunnen. Heeft ie dan natuurlijk niet bij zich want wie loopt daar nu mee rond? Zelf heb ik geen probleem met mijn lengte. Maar tot nu toe is er ook geen meisje geweest dat met mij wilde zoenen.

Eerlijk gezegd denk ik dat ik zoenen misschien wel vies vind. Zelfs met superstoot Viola.

Ik schud de laatste flarden van mijn medailledroom van me af. Ik moet het allemaal nog wel een beetje finetunen.

Misschien speelt het orkest geen deuntje maar een echt champions lied? Eens kijken. En een topmodel zou mij de medaille kunnen omhangen. Worden er bij voetbal eigenlijk wel medailles uitgereikt?

‘Hugo? Ben je al klaar voor onze voordracht?’

Voordracht? O ja, dat spreken voor een groep dingetje.

Ik knik. ‘Jij ook? Heb je geoefend op een pokerface?’

Nick draait met zijn ogen. ‘Man, chill, ik ben the master.’

We hebben op school sinds kort praktische filosofie, zo'n praatvak. Van meneer Schumacher, die ondanks zijn naam totaal niet lijkt op de autocoureur, integendeel, ik schat hem op minimaal 187 jaar en een tempo dat past bij die leeftijd. Alles gaat in een slakkengang. Hij kan niet eens lachen, want zijn mondhoeken doen er te lang over om omhoog te gaan. Hij praat ook heeeel errugggg sloooooommm. Voor ieder wowoord heeeft hij heeeel veeel tijd noooooodig.

Vorige week konden leerlingen die net tussen twee cijfers inzitten, zich melden voor een presentatie. Daarmee kun je dan voor de ouderspreekavond je cijfer nog wat omhoog krijgen. Ik sta een 5,7 en Nick een 5,3 dus hebben

we ons aangemeld. We mochten zelf het onderwerp kiezen, maar het moest wel iets met filosofie te maken hebben. Nick stelde voor om het te doen over de vraag 'Waarom is slapen op school gezond', mijn plan was 'Slaan is zinloos, behalve als je zelf de sterkste bent'.

We bespraken het uitvoerig en besloten na drie minuten iets te kiezen wat meneer Schumacher persoonlijk zou kunnen interesseren: 'Langzame leerlingen belemmeren het onderwijs'.

We hebben bij Nick thuis op internet onderzoek gedaan. Van mijn moeder mag ik namelijk tijdelijk niet op internet. Ze heeft me laatst betrappt toen ik zat te googelen op de woorden 'naakte vrouw' en 'vagina' en 'onanie'. Hadden we bij biologie geleerd en ik wilde wat meer verrijingsstof. Puur en alleen voor mijn leerprestaties uiteraard.

En toen stond mama daar ineens in de deuropening. Ze vond de 'hete meisjes in uniform' die ineens in een popup scherm tevoorschijn kwamen op de frontpage van de encyclopedie-site helemaal niet leuk. Ik wilde net mijn oudere zus Anna de schuld geven toen me ineens pijnlijk duidelijk werd dat het 'onanie' moest zijn. Dus ik hing. Als straf voor het liegen blokkeerde ze meteen mijn internet en ik kreeg het boek 'Alles wat jongens willen weten'. Onanie werd daar ook in uitgelegd, maar de

naakte vrouwen waren slecht getekend.

Dus zaten we de volgende dag bij Nick thuis te zoeken naar intelligente verklaringen over slome leraren omdat we geen zin hadden zelf iets te bedenken. Erg veel was er helaas niet te vinden over het thema, maar op YouTube stonden wel heel veel grappige filmpjes over leraren. We kregen acuut spijt dat we niet als thema 'Hoe leraren zichzelf voor gek zetten' hadden gekozen, want daar was meer dan genoeg over te vinden.

Uiteindelijk hebben we een paar steekwoorden op kleine notitiekaartjes geschreven, de kaartjes door elkaar geschud en verdeeld. Nick kreeg: 'Onderwijs volgens de tien-minuten-methode', 'Scholieren willen snel een onderwerp afronden', 'Langzaam praten is slaapverwekkend' en 'Overlevingstraining voor slakken'.

Mijn kaartjes luiden: 'Langzaam spreken als nieuwe marteltechniek', 'Tijdens het spreken wordt men niet geflitst' en 'Seniorentraplift in het schoolgebouw'.

We spraken af dat wij elkaar deze stellingen zouden voorleggen, zodat alle argumenten voor en tegen langzame leraren aan bod zouden komen. Want argumenten zijn een voorwaarde voor meneer Schumacher. Net als notitiekaartjes.

Nicks moeder vroeg heel onzinnig of we niet nog wat moesten oefenen om goed uit ons hoofd te kunnen spre-

ken, maar daar moesten we erg om lachen.

‘Mevrouw, wij praten al ruim twaalf jaar uit ons hoofd, dat is toch genoeg oefening voor een voordracht van tien minuten?’ probeerde ik onze lachbui uit te leggen. Daarop keek ze ons heel komisch aan, al had ik geen idee waarom.

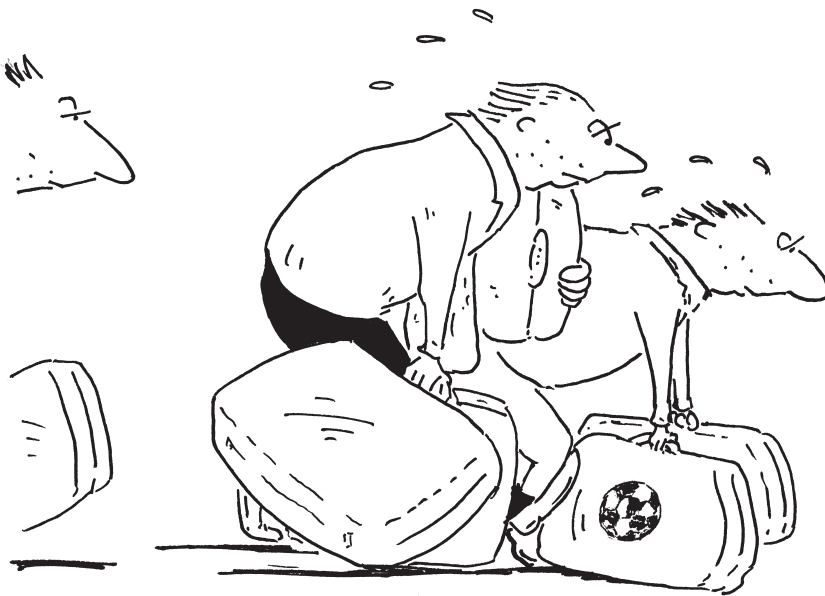
Ik denk dat onze voorbereiding goed genoeg is voor een beter cijfer. Het moet goed genoeg zijn, want anders krijgt mama een aanval en moet ik weer wekenlang naar huiswerkbegeleiding of krijg ik kamerarrest. Ze vindt namelijk dat ik sowieso te lui ben om te leren. Daar zit misschien iets in, maar ik heb intussen heel andere plannen om snel veel geld te verdienen: ik ga mijn sporttalent te gelde maken.

Tot nu toe had ik geweigerd twee of drie heerlijke vrije middagen te verspillen als slaafje bij een sportclub. Maar sinds ik serieus nadenk over een bliksemcarrière, lijkt het me toch wel een zinvolle investering om met voetbal geld te verdienen. Een beetje tegen een bal trappen en in een reclamespotje chocopasta op een boterham smeren. En ze rijden allemaal in een Ferrari, ik bedoel maar.

Toen ik twee weken geleden voor de spiegel in mijn neus stond te graven, zag ik dat ik qua uiterlijk een mix ben van Cristiano Ronaldo en David Beckham. Maar nog niet helemaal afgerijpt natuurlijk. Maar die mannen zijn

ook wel een beetje ouder. En ik begreep dat ik toch langzaam maar zeker uit de eentonige grijze massa van normalo's moest opklimmen naar de godenzonen. Als profvoetballer heb je altijd poen zat en meestal wel wat mannetjes om je tas achter je aan te dragen, en een heleboel fans. Iedereen die met jouw rugnummer rondloopt, wil je vriend zijn. Goed voor je ego. En niet te vergeten: al die mooie meiden die je ophemelen. Die letten helemaal niet op wat voor goede passes je maakt, die zien in jou alleen maar de superheld. Yeah!

Uiteraard ga ik voor niks minder dan hét elftal. Maar voor ik gescout word bij een grote club moet ik mis-

schien toch eerst even een beetje ervaring gaan opdoen bij de plaatselijke club. Morgen ga ik kijken bij de selectie van de D1. Ben benieuwd of ze daar een beetje oog hebben voor een Ronaldo-Beckham personality.

PLUS EN MIN

Nick en ik slepen onszelf naar de lessen. De pauze is al lang voorbij, maar omdat Schumacher zo langzaam is, zijn wij er nog steeds eerder dan hij, zelfs als we bij de snackbar een patatje oorlog zouden halen. Maar deze lekkere pitstop gaat vandaag niet helemaal lukken omdat ik me herinner dat ik geen geld bij me heb. Wel een enorm zware rugzak vol boeken die ik als een sneue pakezel moet meezeulen. Als ik ooit bij de selectie kom, moet ik meteen even vragen of de vrijwilligers die de club ondersteunen misschien ook op school hun diensten kunnen aanbieden. Ik neem aan dat dit voor een toekomstige Ronaldo-Beckham wel te regelen valt.

‘Waarom moeten die rugzakken zo kapot zwaar zijn?’ vraag ik Nick. ‘Willen leraren daar meteen aan het begin van je schoolcarrière mee duidelijk maken dat verzetten geen zin heeft?’

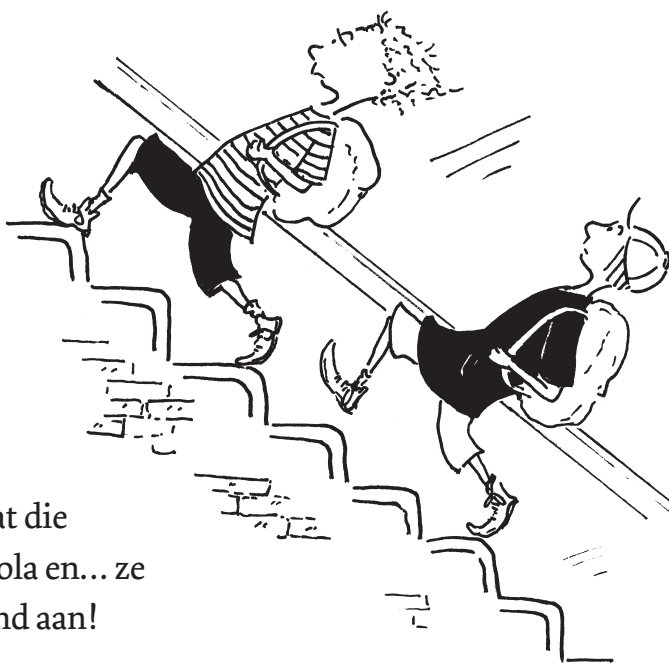
‘Tegen wie heb je het?’ Nick kan haast niet praten omdat

hij vanwege zijn geringe lengte alles op alles moet zetten om niet steil achterover te kiepen zodra hij zijn tas op zijn rug hijst.

‘Of is het een anti-ontsnappings-methode. Lijkt me duidelijk: met een tas van formaat buitencategorie kun je er niet zomaar snel vandoor gaan en in de bosjes springen als je net de rector tegenkomt,’ peins ik verder en merk dat ik al helemaal in de praktische filosofie zit. Slim ben ik. Lesvoorbereiding noemen ze dat.

Op de trap naar boven loop ik voor Nick, want ik wil niet naar beneden knallen mocht de zwaartekracht het winnen en Nick naar achter kiept.

Iemand moet tenslotte een ambulance bellen. En als beste vriend is dat toch mijn taakje. Als ik omhoog kijk wordt het me zwart voor ogen. Daar staat die bloedmooie Viola en... ze kijkt me stralend aan!

Heeft ze mij dan eindelijk ontdekt in die saaie grijze massa van onzichtbaren?

Ik heb altijd al geweten dat het leeftijdsverschil van anderhalf jaar voor haar geen enkel bezwaar is als ze eenmaal in de gaten heeft wat een mooiboy ik ben. Ik loop nu zo langzaam dat ik uit mijn ooghoeken zie dat eerst Nick en dan zelfs Schumacher mij rechts inhaalt. Maar dat boeit me niet. It's magic!

'Opzouten!' Ik krijg zo'n keiharde peut met een elleboog dat ik even de vogeltjes het volkslied van Madagaskar hoor fluiten.

Dan schuift er een breedgeschouderde haargel-dragende macho voorbij. Typetje examenjaar, schat ik, als ik weer een beetje bij zinnen ben. Ik ruik zijn deodorant en hoor hoe Viola met een suikerzoete stem slijmt: 'Oh James-Brian! Heb jij die poster over de handbalploeg gezien?'

Op dit dieptepunt in mijn bestaan als eersteklasser wordt mij duidelijk dat haar stralende blik niet voor mij bedoeld was, maar voor deze macho die achter mij langs gleed op zijn eigen gel-remsporen. James-Brian! Wat een debiele naam!

Als ik boven aankom, zijn ze allebei verdwenen. Ik ben compleet uitgeput. Psychisch gemarteld, zo te zeggen. En het ergste is: geen getuigen. Amnesty International of de Verenigde Naties bellen is volkomen zinloos. Hoe-

wel dit incident absoluut een schending van de mensenrechten was.

De deur van het lokaal is al gesloten en Schumacher heeft zowaar al zijn stoel bereikt. Nu schiet de presentatie mij weer te binnen. Ik kan onmogelijk een buitengewoon geestige voordracht houden in deze toestand. Ik ben van de wereld, een wrak. Zouden ze op het secretariaat ook een noodnummer van Amnesty hebben? Ik denk even na maar besluit dat ik te moe ben om nog een keer die trap te nemen. Dus ik doe de deur open.

'Koootsboos? Haaast je een beetje. De lees iiiis allaaang be-goonnen,' zegt Schumacher. 'Jiiiiijj en je paaartner zijn aan de beurrrt voor de preeesen-taaatie.'

Ik hallucineer en hoor het hoongelach van James-Brian, terwijl hij met zijn hoofd in een emmer gel duikt. Dat beeld maakt het niet beter. 'Gaaat heet nietttt goeddd?' Schumacher staat naast me en kijkt bezorgd.

Heb ik hardop staan praten?

Bedankt, Amnesty! Dat is de redding. Ze hebben me telepathische bijstand verleend. Als ik me nu even omdraai

en onopvallend mijn vinger in mijn keel steek, ligt mijn hele ontbijt aan Schumachers voeten.

En het was een lekker ontbijtje: cornflakes, een muesli-reep met aardbeiensmaak en chocolademelk – en o ja, de vijf snoepmuizen die Linde Koopmans ons voor schooltijd als kalmeringsmiddel aanbood. Ze heeft altijd iets in haar tas om rustig van te worden. Haar vader is filiaalmanager van een supermarkt en zo komt het dat Linde elke morgen een keuze kan maken uit het assortiment kalmeringsmiddelen. Errug praktisch.

Als ik nu moet braken ziet Schumacher dat er echt iets met mij aan de hand is en dan hoef ik geen presentatie te houden. Terwijl ik nog aan het bedenken ben hoe ik het snelst mijn vinger in mijn keel kan steken, komt er gelukkig weer een hulpsignaal van Amnesty binnen. ‘Gaaa eerst maaaar ziiitten en ruuusst waaat uiuit. Je maaaag je preeeseentaatie wel eeeeen annnndeer keeertje houdeennn,’ hoor ik Schumacher zeggen.

Bedankt! Ik neem me voor mijn volgende zakgeld meteen op de rekening van Amnesty te storten en me voor een mentale training aan te melden. Dat ik bovennatuurlijke gaven heb is helder.

Cathelijne en Anne-Fleur houden hun voordracht. Zij staan ook allebei een zoveel-plus of zoveel-min, maar meer in de bovcategorie. Ze bazelen wat over de grond-

wet en het eerste artikel. Ik wil net in gedachten afdwalen naar mijn toekomstige sportcarrière als ik Cathelijne hoor zeggen: 'De menselijke waardigheid is onaantastbaar. Deze te respecteren en te beschermen is de plicht van het wettelijk gezag.'

Ik zit er meteen weer vol in. Wat een goede grondwet! De bedenker daarvan heeft vast zelf ook een vrouwen-macho-martelervaring gehad. Misschien moet ik dus toch wel de politie bellen? Want mijn waardigheid is finaal ten onder gegaan in de gel!

Terwijl ik nadenk wat meer effect op de pers zou hebben, de ME of een mensenrechtenorganisatie, zijn de volgende twee aan hun presentatie begonnen. Daar luister ik verder niet meer naar. En gelukkig is het daarna pauze. Schumacher komt langzaam overeind uit zijn stoel en wenkt Nick en mij.

'Gaaat heet aaaal waaaaat beeeeter?' wil hij van mij weten en ik knik langzaam.

'Diiiit waaaas deee laatstee leees voorr de oudeeer-spreeeekavooond,' voegt hij eraan toe.

Je zou kunnen zeggen dat ineens alle alarmbellen in mijn hoofd gaan rinkelen. Als papa en mama op gesprek komen en mijn niet al te beste cijfers te horen krijgen, dan hang ik! Op zijn minst moet er voor praktische filosofie toch een zesje in zitten. Ik wil net al mijn acteerta-

lent in de strijd gooien als Nick, een genie is hij, een geweldige inval heeft.

‘Meneer Schumacher,’ begint hij met zijn allerergste slijmstem. ‘Hugo en ik... We hebben heel veel tijd in deze presentatie gestoken. We hebben onderzoek gedaan op internet en notitiekaartjes gemaakt. We waren gedegen voorbereid! Onze cijfers zijn belangrijk voor ons! En we zijn bereid er nog meer moeite voor te doen!’

‘Hm,’ bromt Schumacher en hij kijkt vriendelijk. ‘Hmmmmm.’

Ik voel dat hij ons goed gezind is. Dat komt natuurlijk omdat ik hem de hele kotserij bespaard heb.

‘Meneer Schumacher, we willen heel graag de presentatie doen,’ zeg ik nu ook en ik probeer dezelfde slijmerige toon te treffen. ‘Hebben wij echt geen kans meer om ons cijfer te verbeteren? Misschien kunnen wij zondag de voordracht alsnog houden?’

‘Zooondaag? Daaan ben iik vrijijij!’ antwoordt onze leraar. ‘Maaaar zal ik juuullie eens waaat zeeeggen? Omdat juuullie het toch zooo goed vooorbereid hadden, waar-deeer ik juuullie inzeetttt en geeef ik juuullie aaallebei op voorhand een voooldoende.’

Nick maakt een soort buiging voor de oude leraar, en ook ik kan hem van dankbaarheid wel zoenen.

‘Bedankt, dat is echt heel aardig van u,’ zeg ik in plaats